

15. Prozření

V potemnělé místnosti se sloupy bylo rozmístěno několik židlí a jedná velká televize. Ze stínu vyšlo několik postav v kápích a rozestavily se k sezení určeným kusům nábytku.

„Velký Mocný Matkopíchači, jsme připraveni shlédnout nejlepší letošní hororový film,“ řekl temný hlas.

„Posaďte se, děvky jsou na cestě, pod každou židlí máte sklenici, hulení a perník,“ odpověděl Matkopíchač a obsadil luxusní křeslo v čele.

„Ničiteli světů, jsi zde?“ otočil se a promluvil temným hlasem.

„Jsem,“ odpověděl odkudsi zezadu Ničitelův hlas.

„To je dobře,“ zasmál se Matkopíchač a Temné kolegium se přidalo svými temnými hlasy. Světlo zhaslo, maxiobrazovka se rozsvítila a film „*Kanibalové z bažin*“ začal.

Tradiční filmová hodinka a půl uběhla jak zajíc prchající před myslivci a v kolegiu to temně hučelo.

„Počkejte zmrdi, ještě si pustíme záznam rozhovoru s Kapitánem Bláznem a pak si popovídáme s Ničitelem,“ řekl Matkopíchač a naznačil otrokovi ve stínu, aby vyměnil DVD placku v přehrávači značky Somy.

Vlastní rozhovor o natáčení v džungli byl celkem zábavný, protože Blázen, kouřící marihuanu přímo do obličeje reportéra, si okamžiky mediální slávy celkem vychutnával. Bylo vidět, že se během natáčení dobře bavili.

Rozhovor skončil, televize zhasla a otrok rozsvítil.

„Ničiteli světů, že sis z nás udělal pořádnou prdel?“ povstal Matkopíchač s temným nasraným hlasem.

„Velký, Mocný Matkopíchači, odpusť malému nicotnému tvorovi. Vždyť jsem vysvětloval, že Klaun je debil a naprosto vůbec nepochopil, že se jedná jenom o film,“ poklekl Ničitel a bušil hlavou o zem.

„Já vím, ale chtěl sem tě vyjebat před ostatníma, abych tě ještě víc ponížil,“ zasmál se Matkopíchač a jeho přiožralá a přifetlá parta v kápích temně přitakala.

„Matkopíchači, co mám udělat, abych si zasloužil vaše odpuštění?“ škemral Ničitel.

„Ničiteli, ty hovne jeden zasranej, vyřeš problém s tím debilem Bláznem a získej konečně posraný plány toho posraného stroje na generování posranejch červích děr. Chápeš?“ nasraně temně vyjevil své přání Matkopíchač.

„Mocný, chápu,“ poníženež mumlal Ničitel.

„To doufám, že zasraně chápeš, protože zasraně chcípneš, jestli nesplníš jednoduchej zasranej úkol. Teď di do zasraný prdele, máme zasranou návštěvu,“ ukončil rozhovor Matkopíchač a vydal se vstříc nahým dívkám, které vstoupily do místnosti.

Ničitel světů se rychle nenápadně vypařil a celej nasranej mířil na svoji loď, kde ho čekal Klaun s posádkou.

„Klaune, ty zmrde jeden zasranej, Matkopíchač mě před všema pěkně zasraně vyjebal.“

„A co já s tím?“ zasmál se Klaun.

„Strašně mě sereš, kreténe zasranej, fakt příšerně strašně a nejradši bych tě rozkrájel na malý zasraný kousky a naházel zasranejm prasatům z Marsu.“

„Ničiteli, tak už se na to vyser a uklidni se. Jo, posral sem to, nepoznal sem to vaše podělaný umění a kurva vomlouvám se,“ odsekl Klaun.

„Ty si takovej zasranej debil, fakt zasranej debil a tvoje zasraný štěstí je, že tě potřebuju. Mám plán a budeš muset zasraně rychle odletět,“ ulevil si konečně Ničitel.

Základna žila svým běžným životem. Žádná akce nebyla naplánována a několik posledních dnů proběhlo ve znamení večírků.

Nahý Blázen se zrovna vysral a užíval si vlhkého jazyka záchodového brouka. Joint už měl skoro dokouřený, když někdo zaklepal na dveře jeho ubikace.

„Moméééent,“ zařval, odhodil vajgl do záchodu, zvedl se a oblékl. Zapnul ventilaci, protože cítil smrad vlastního pivního hovna, o kterém usoudil, že je už dost síla. Došel ke dveřím a otevřel.

„Můj vůdce, musíme si promluvit o Frankovi,“ stál za dveřmi Kokot a vypadal, že ho něco trápí.

„Co je s Frankem?“ zeptal se Blázen.

„Mluvil s ním někdo v poslední době?“

„Kokote, asi nejspíš ne, víš jak sou s ním rozhovory náročný,“ odpověděl Blázen.

„Můj vůdce, to bude asi nejspíš ten problém. Potkal jsem ho ve velínu u terminálu, jak se probírá složkami s daty ke generátorům červích děr. Viděl jsem, jak studuje schémata.“

„Kokote, to by snad neměl bejt problém, ne?“ řekl Blázen a začal si motat v dlani brko.

„Můj vůdce, trochu asi jo, protože jsem se ho zeptal, co právě dělá.“

„Co ti odpověděl?“

„Můj vůdce, že prý nic.“

„To by taky neměl bejt snad problém?“ zapálil si Blázen brko.

„Můj vůdce, to je problém, protože nekotkal.“

„Cože?“ podíval se Blázen udiveně po Kokotovi.

„Slyšíte dobře, ne-ko-ktal,“ Kokot pomalu zopakoval svá slova.

„To není možný. Frank vždycky koktal. Sežeň Ponga,“ odpověděl rychle Blázen a vrátil se do ubikace pro bundu. Kokot odběhl pro Číňana.

Setkali se v hale u vchodu do skladiště.

„Šéfe, Kokot mi všechno vysvětlil. Souhlasím, že nám tu smrdí průser.“

„Pongu, přesně tak. Jdeme do řídicí místnosti popovídat si s Frankem.“

Trojice došla ke dveřím velínu, Blázen s Kokotem vše pozorovali zpovzdálí, když Pong otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Frank stál u terminálu a prohlížel nějaká data.

Pong se postavil opodál a pozoroval Franka. Ten se otočil a všiml si příchozích lidí.

Prohlédl si je a čekal. Blázen k němu přišel a promluvil.

„Tak co Franku, co hledáš?“

„Kapipitáne, nic. Jen mě něco napadlolo.“

„A co tě napadlo?“ zeptal se Blázen, kterému bylo hned jasné, že před ním nestojí skutečný Frank. Podíval se po Pongovi, ten očividně také pochopil a strčil ruku do svého kung-fu hábitu.

„Kapipitáne,“ zakotkal Frank a na čele mu vyrašily kapky potu.

„Franku, myslím, že nekotáš, protože nejsi pravej Frank,“ řekl Blázen a foukl falešnému Frankovi do obličeje dým marihuany.

„Já jsem pravej Frank,“ ustrašeným hlasem zakotkal falešný Frank.

„Pongu, vyzkoušej ten svůj test koktavosti,“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, milerád,“ zasmál se Pong, vytáhl jeden ze svých mečů a přiblížil tanečním krokem kung-fu mistra k Frankovi. Zastavil před ním, sjel ho zabijáckým pohledem od hlavy až k patě, obešel zezadu a bodl špičkou meče do pravé pŕlky prdele.

„To si se posral krétene zasranej!“ vykřikl bolestí údajný Frank a ani jednou nezakotkal. Byl prozrazen.

„Pongu, zajisti ho a přivaž ve skladišti někde blízko odpadu, aby nám moc nezasvinil podlahy, až z něj budeš dostávat informace.“

„Šéfe, fakt rád. Sejdeme se vzadu u dveří k molu, je tam pěkněj sloup a velkej odtokovej kanál,“ zasmál se Pong, vytáhl umělohmotné vázací pásky, svázal falešnému Frankovi ruce za zády a odvedl ho.

Blázen se podíval po Kokotovi a musel mu poděkovat.

„Ty vole, Kokote. Za tohle ti fakt hrozně děkuji, protože kurva jak se tohle mohlo stát, že prošel očividnej dvojník.“

„Můj vůdce, jsme příliš lehkomyšní a stačí nám jen vizuální kontrola.“

„Ty vole, Kokote,“ řekl Blázen a potáhl z brka, „já když nad tím tak přemejšším, pomatuješ, jak se Frank před pár dny vrátil z Titanu a Mazlíček po něm vyjel?“

„Můj vůdce, pamatuji, myslíte...?“

„Jo, myslím. Já Mozečka vyjebal, že ten malej prevít nemá co prudit a vůbec mi nedošlo, že se nás možná pokoušel varovat,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Můj vůdce, ...“

„Jo, já vím, řekl bych, že Mazlíček bude dobrou hlídací pes a bude mít pravidelnou službu u transportéru a při každých návratech z ponorkových akcí zkontroluje všechny navrátilce. Ty vole, Kokote, my musíme nastavit bezpečnostní protokoly, protože to vypadá, že doba pohody a klidu skončila.“

„Můj vůdce, ...“

„Kokote, to naše podělaný posláním. Teď hlavně musíme zjistit, kde je náš pravej Frank. Jdeme za Pongem, chci informace.“

„Můj vůdce, vy jste génus,“ rychle řekl Kokot, než ho Blázen znovu přerušil.

„Já vím Kokote,“ zasmál se a plácl Kokota po zádech.

Pong podvodníka zavěsil do strappada, až mu vykloubil ruce v ramenech.

„Pongu, ukázková práce. Nebude ho to bolet?“ zeptal se Blázen, když si prohlížel visící oběť.

„Šéfe, se ho můžeme zeptat,“ zasmál se Pong a pochvu meče vrazil muži pod žebra. Falešný Frank se rozkýval a zakřičel bolestí.

„Šéfe, asi ho to trošku bolí,“ rozesmál se Pong a šťouchl do chlapa ještě jednou.

„Vy ste hovada zasraný,“ zařval visící muž.

„To je možný, ale teď nám budeš muset zodpovědět pár otázek. Rovnou ti řeknu, že když se ti nebude chtít zpívat, tak Pong předvede další triky ze své sbírky výslechových triků. Chápeš, debile?“ nekompromisně a důrazně řekl Blázen a díval se do očí vyslýchaného. Ten se zamyslel, podíval po Pongovi a vzdychl.

„Budete muset ukázat, co umíte, protože tohle je zatím o hovně. Vždyť jsem sem přišel, aniž byste si toho kdokoliv všiml.“

„Nakonec jsme tě ale odhalili,“ konstatoval Blázen.

„Náhodou, kdyby se mě tenhle umělek nezeptal a já úplně nezapomněl, že pravej Frank je koktavej čůrák, nic z tohodle se neděje. Odhalili ste mě úplně náhodou a ještě byste ste chtěli informace. Ste se posrali, ne?“ rozesmál se jako šílenec Frankův dvojník.

„Pongu, asi bys měl začít,“ otočil se Blázen k Pongovi.

„Šéfe, zasraně rád,“ odpověděl Číňan a oči mu žhnuly zvrhlou radostí.

„Kapitáne, nějakaj sraz příznivců sadomaso?“ zjevil se odněkud Karlos, tradičně s lahví v ruce.

„Karlosi, odhalili sme podvodníka a Pong právě začíná výslech,“ odpověděl Blázen a sledoval Ponga.

„Ty vole, to není náš Frank?“ podivil se Karlos, upil a sledoval situaci.

Pong otevřel kufřík se stříbrnými nástroji a vytáhl sadu svých oblíbených akupunktorních jehel.

„Bolej tě ramena, šmejde?“ zeptal se visícího podvodného Franka, který sebou začloulal a plivl Pongovi do ksichtu.

„Vidím, že bolejí,“ zasmál se, „mám tady něco, co tě zbaví bolesti a přitom nám prozradíš i to co nevíš a ještě navíc dobrovolně.“

„Si myslíš, že nějakajma jehlama mě donutíš mluvit?“ křečovitý smích byl odpovědí.

„Budeš se divit,“ řekl suše Pong a zapíchl první jehlu do krku oběti.

Muž sebou škubl a pak se mu po obličejí rozlil blažený výraz.

„To je věc, co? Tak budeš mluvit?“ zeptal se vysmátej Pong, který zrovna ušňupl perníku.

„Si se posral, proč? Vždyť je mi fakt skvěle,“ zasmál se chlap na laně.

„No a bude ti ještě líp,“ řekl Pong a vrazil do zad visícího dalších pár jehel, kterému tělem projelo několik vln orgasmu. Kalhoty v rozkroku zvlhly močí a výkaly.

„Se posral,“ přiopile zvedl hlavu od stolku Karlos.

„Trochu jo,“ dodal Blázen, který kouřil brko a trochu se nudil.

„Budeš mluvit?“ zeptal se znovu Pong.

„Nebudu, sem šťastnej.“

Pong nic neřekl a zabodl několik dalších jehel.

„Šéfe, víc už mu nandat nemůžu. Jestli nepromluví teďka, nepromluví vůbec.“

„Pongu, to si kurva nemohl použít ty svý nože a pustit mu trochu žilou?“

„Šéfe, nechtěl sem to tady zasvinít a metoda ‚*Sedm šťastných sluncí na osedlaných měsících doprovázených drakem*‘ je jedno z nejúčinnějších nedestruktivních mučení, které kdy vznikly mezi zdmi kláštera Šaolin.

„Tak proč nic neříká?“

„Šéfe, vydržte chvíli, poslední dávce jehel chvíli trvá, než se projeví.“

„Pongu, dělej jak chceš, ale hlavně aby ten zmrd už něco rychle řekl. Náš Frank je v nebezpečí, nezapomeň,“ odpověděl Blázen, který se usadil ku stolu k ostatním, uzobával z talíře jednohubek, jenž přinesla Urgha a upíjel lahvičky. Malý dopolední mejdan začal.

Zrovna, když Pong přemýšlel, že měl použít tyč, vrazit mu ji do prdele a kroutit tak dlouho, dokud by nepromluvil, se chlap s vykloubenými rameny začal smát.

„Tak už to naběhlo,“ zasmál se Pong a sledoval, jak je jeho oběť šťastná. Neuvěřitelně šťastná, až se štěstím podruhé pochcala, posrala a ještě do toho udělala.

„Šéfe, sledujte,“ vykřikl Pong a ukázal na chlapa v jednom ohni nekonečných orgasmů štěstí, rozkoše a blaha.

„Dobry, jemu je fajn a my furt víme hovno,“ odsekl Blázen.

„Šéfe, vydržte, za chvíli to skončí,“ usmál se Pong.

Měl pravdu, týpka orgasmy unavily a celé tělo se úplně uvolnilo. Po několikáté se pochcal a posral.

„Ještě, já chci ještě,“ promluvil.

„Co bys chtěl, zmrde?“ řekl stručně Pong.

„Ještě jednu jehlu do zad, ty vole,“ vykřikl šťastný mučený.

„Polib si prdel, šanci promluvit v klidu si měl, teď tě čeká fakt velký peklo,“ zasmál se Pong a posadil se ke stolu k přátelům. Zrovna hráli ‚Člověče nezlob se‘.

Falešný Frank pomalu propadal panice. Tělem se mu šířil oheň a každý sval, každý šlach, každá žíla, tepna a cévka, všechno bylo zalité vroucí lávou. Receptory řvaly o pomoc a mozek byl naprosto v prdeli. Svět se smotal do malé koule, kterou obklopila tma. Začal zvracet a dávit žaludeční šťávy.

„Vyhrála jsem!“ vykřikla Urgha.

„Hele, Pongu, co výslech? Jak pokračuje?“ ozval se jízlivě Karlos. Pong zvedl hlavu od herní desky a podíval se po objektu zájmu.

„Šéfe, máme asi problém,“ řekl Pong, když se došel podívat blíž.

„Pongu, jakej kurva problém. Furt nevíme, kde je Frank.“

„Šéfe, asi se udusil zvratkama.“

„Doprdele Pongu, to je fakt posraný. Co chceš teď dělat?“

„Můj vůdce, mozek mu ještě žije,“ dotknul se hlavy stále neznámého podvodníka Kokot.

„Je nám to k něčemu?“ zeptal se Blázen a marně přemýšlel, jak najdou Franka.

„Můj vůdce, viděl sem tady někde mozkový skener, zkusíme ho připojit a prohrabat se ve zbytcích vzpomínek, který přežily erupci dopaminu během podráždění hypotalamu. Ten chlap má normálně odvařené všechny obvody v mozku. Jaký magor mohl něco takového vymyslet?“

„Běž pro ten aparát, ach jo,“ vzdychl Blázen a podíval se po Pongovi.

„Číňane, příště prosím tě použij krvavou metodu, tahle metoda je poněkud nejistá a v tuhle chvíli nám nepřinesla kýžený výsledek. Posral si to, kamaráde.“

„Šéfe...“ sklopil Pong hlavu.

„Pongu, nevomlouvej se mi, dělal jsi co jsi mohl a neohlídal to.“

„Šéfe, Franka najdeme,“ mumlal pokorně Číňan a v duchu si nadával do čuráků.

„Můj vůdce, jsem tady,“ vrátil se Kokot s krabicí v náručí.

Položil box na stůl, otevřel a rozbalil. Kromě helmy a malého displeje bylo v krabici několik propojovacích kabelů a manuál, který Kokot s Karlosem pečlivě prostudovali.

Připojili helmu na hlavu polomrtvého zvěda, zapojili kabely a přivedli elektriku. Kokot zapnul displej a ovladačem pomalu zapínal jednotlivé okruhy. Optické propojovací kabely se rozsvítily různými barvami světelného spektra a visící tělo sebou šklublo. Zrnění z displeje zmizelo a objevila se Pongova vysmátá tvář.

„Můj vůdce, jeho poslední vzpomínka na tento svět,“ řekl Kokot.

„Chudák,“ odpověděl Blázen.

„Budu procházet paměti pomalu zpět a snad narazíme na informace s přidanou hodnotou,“ pokračoval Kokot a přepínal tlačítka ovladače. Displej se pomalu vracel v čase. Pozpátku viděli vše od velínu přes několik posledních dnů zpět, až do návratu ‚Franka‘ z dovolené.

„Vidíš to, ty vole!“ vykřikl Blázen a ukázal prstem na monitor. Kokot se naklonil a spatřil pohledem falešeného Franka Mazlíčka, kterak prudce doráží a chrčí. Pak se pohled zvedl a zaměřil na Mozečka, který popadl Mazlíčka a rychle odběhl, protože se blížil Blázen a něco pořvával. Kapitán minul Franka, pozvedl ruku na pozdrav a nic neřekl.

„Kokote, nikdo s nim kurva nepromluvil a furt ještě nevíme, kdo to kurva je. Zkus se podívat hlouběji do minulosti,“ řekl Blázen a zapálil brko.

„Můj vůdce, zkusím to, ale čím víc půjdeme do minulosti, tím víc budou vzpomínky roztržité a nejednoznačné.“

„To nevádí, dělej.“

Kokot přidal výkon, skoro mrtvým tělem proběhlo několik zášklubů a monitor ukázal přílet zvěda na Titan běžnou dopravní linkou z Centauri.

„Pořád víme málo, musíš ještě hlouběji,“ konstatoval Blázen.

Kokotovi to bylo jasné a ani nezastavil v přeladování jednoho kanálu za druhým. Vzpomínky z Centauri byly už krátké, spíše záblesky obrazů, které se daly vysvětlit všelijak.

„Zastav!“ vykřikl Blázen, „hele ho zmrda!“ Ukázal prstem po zcela jasné a ostré tváři Klauna.

„Šéfe, toho sme už viděli,“ poznal tvář Pong.

„Jo, nohsled Ničitele světů. Našeho Franka budou držet někde v souhvězdí Kentaura,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, podle budov bych si dovolil odhadnout, že se nachází někde na umělé planetě, obíhající okolo Alfa Centauri,“ promluvil Kokot.

„Cože to?“ podivil se Blázen.

„Čemu nerozumíte? Okolo Alfa Centauri posledních 7000 let obíhá umělá planeta. Alfa, respektive pár hvězd Alfa A a B, má unikátní světelné spektrum a nachází se v současné době ve stabilní fázi fúze vodíku a jeho přeměny v helium.“

„Kdo to postavil?“ zeptala se Urga.

„Jedna rasa, která podnikala v oblasti rekreace a zábavy a jejich snem bylo postavit gigantickou umělou planetu, která by byla jeden velký hotel a jedno velké kasino.“

„Bordely? Bordely tam sou?“ vykřikl Pong.

„Jsou, všechno tam je. Unikátní složení světelného spektra podporuje regeneraci buněk a jejich množení. Všechno tam prostě roste kurevsky dobře,“ ukončil Kokot přednášku pokusem o vtip.

„Ty vole, to muselo stát strašněj balík, kterej se po těch tisících letech musel milionkrát vrátit,“ zasmál se Karlos, který si v hlavě zkoušel spočítat, kolik může stát taková stavba umělé planety.

„Však stálo, stavba je zruinovala a dřív, než se jim podařilo dluhy splatit, pěkně si je rozebrali věřitelé. Jejich společnost se rozpadla a skončili ve slumech v různých koutech galaxie. Fakt tragický rasový osud,“ zakončil Kokot skoro dojatým hlasem svůj monolog. Urgha setřela kapesníčkem slzu a vzdychla.

„Kokote, opravdu dojemná historka ze života, ale důležitější je Frank,“ poděkoval za přednášku Blázen a otočil se k Pongovi.

„Běž se připravit k lovu. Za chvíli vyrazíme.“

„Šéfe, milerád!“ zasalutoval Pong a odběhl pryč.

„Kokote, co s tím zmrdem? Zkus schválně, kam se dostaneš nejdál v paměti a pak ho uklid’.“

Kokot pochopil a zkusil se podívat ještě hlouběji, ale přístroj už ukazoval jenom změt’ zrnění a odrazů malých obrazových segmentů.

„Můj vůdce, můžu nakrmit Mozečka s Mazlíčkem?“ zeptal se Kokot.

Blázen se po něm nechápavě podíval a zakroutil hlavou.

„Malý dezert v podobě pravého lidského mozku,“ pousmál se Kokot pod svým slizkým knírkem.

„Jo tááák, u toho být nemusím,“ zasmál se Blázen a odešel s Urghou zabalit pár drobností k nadcházející výpravě za Frankovou záchranou.

Mozeček s Mazlíčkem jakoby nějakým třetím smyslem vytušili, že se chystá hostina a zničehonic se zjevili u visícího muže.

„Ahoj můj studený příteli, hostina je připravena. Jenom vám otevřu zátku a můžete si pochutnat,“ promluvil k Mozečkovi Kokot, sundal chlápka z lana a položil na zem. Odněkud vytáhl sekeru a otevřel temeno hlavy chirurgickou přesností.

Mozeček se přestal ovládat, vrhl se na mozek a jeho věrný přítel Mazlíček následoval svého pána. Netrvalo pár sekund a nezvaný falešný Frank sebou zaškubal a definitivně zemřel. Oba nemrtví ukojili své nekroanimální chutě a Mazlíček vylízal mozkovnu do sucha svým jazykem záchodového brouka. Vypadal velmi šťastný.

„To je tak roztomilý,“ ozval se Karlos, který sedící u stolu stále pozoroval dění okolo již mrtvého kusu masa.

„Co s ním uděláš?“ zeptal se ještě.

„Hodím do moře rybám a krabům. Postarají se o zbytek,“ už podruhé se Kokot pousmál, naložil mrtvolu na antigravitační vozík a odtlačil k molu, kde udělal jak řekl.

Výprava za záchranou Franka mohla začít.

Setkali se v hangáru u Kapky.

„Máme všechno?“ zeptal se Blázen a rozhlížel po posádce.

„Šéfe, všichni připravení ke všem špatnostem!“ křikl Pong a zvedl své meče nad hlavu.

„Fajn, nastupovat. Doktor s Kokotem jsou na můstku a čekají na rozkaz k odletu,“ řekl Blázen a vešel do nákladního prostoru. Zbytek posádky šel rychle za ním a poslední Jack zavřel vrata a rovnou zamířil k motorům a své láhvi skotské.

Blázen se usadil do svého velitelského křesla, zapálil brko a vydal rozkaz k odletu. Při té příležitosti udělil posádce rozchod, protože je čekal tříhodinový let a neočekával žádné strategické potíže. Kokot vyvedl Kapku z hangáru a navedl mimo Sluneční soustavu.

„Šéfe, co budeme dělat, až dorazíme k planetě?“ zeptal se Pong jen tak mimochodem asi v půlce letu.

„Nic složitýho, příteli. Kokot nás dovede do míst, kde viděl naposledy falešnej Frank Klauna. Až tam budem, najdem nejbližší luxusní bordel, uděláme chaos a zjistíme nějaký informace. Pak se uvidí, ale teď běž nabrousit meče. Jako kurva, člena mé posádky žádněj zmrđ unášet nebude,“ rozohnil se Blázen tak, že si musel ubalit nový brko a rychle ho zapálit.

„Šéfe, hlavně žádný další stres, jdu se připravit,“ rychle Pong pochopil, že situace je vážnější než obvykle a prdel přijde na řadu, až bude hotovo a Frank v bezpečí. Odběhl do své kajuty a začal provádět několik speciálních meditací, aby byl duševně připraven na nadcházející časy.

Kapitán Blázen si uvědomil, že kolem něj nevládne obvyklá volná zábava plná alkoholu a drog. Tedy, alkohol a drogy tam byly furt, ale po zábavě ani stopy, neb všichni chápali závažnost této chvíle. Vždy, když byl člen týmu v nebezpečí, vládla vážná nálada.

Urgha v křesle brousila brouskem svůj meč a nůž, Karlos čistil pistole, Kokot přerovnával v paměti veškeré dostupné 2D a 3D mapy planety, které se snažil použít k lokalizaci místa Klaunova pobytu. Nikdo se nenudil.

„Kapitáne, budeme u cíle,“ ozval se Doktorův plechový hlas z reproduktoru.

„Skvělý Doktore. Kokote, připrav se převzít řízení a dostaneš nás na oběžnou dráhu,“ odpověděl Blázen a sledoval výhled. Kapka vyskočila z červí díry.

„Co ste to za kokoty,“ ozvalo se z palubního reproduktoru a hlas pokračoval, „to ste nemohli otevřít horizont událostí o kus dál. Zničili ste několik navigačních satelitů.“

„Já jsem Blázen a někoho hledám,“ sklonil se Blázen k mikrofonu.

„Fajn, posílám vám souřadnice a až přistanete, vyřešíme škodu. Prachy doufám máte?“ řekl hlas.

„Máme,“ sklonil se opět Blázen.

„To je dobře, protože kdybyste náhodou neměli, tak byste náhodou teďka měli poslední šanci k bezpečnému odletu.“

„Máme Kredity i ty posraný divný intergalaktický sráče v množství rozhodně větším než menším,“ odpověděl Blázen.

„Fajn, řiďte se souřadnicemi,“ umlkl hlas z reproduktoru.

„Můj vůdce, souřadnice dorazily,“ ohlásil Kokot.

„Zaveď nás dolů. Připravte se všichni, za chvíli přistaneme,“ oznámil všem Blázen přes palubní komunikátor.

„Doktore, tohle se ti fakt povedlo,“ neopomněl rýpnout do pilota.

Letiště, kam je přivedly souřadnice, bylo prosté a zhotovené z rzi pokrytého železa a oceli. Kokot bezpečně přistál, otevřel nákladový prostor, aby mohli pohodlně vystoupit, zapnul automatického strážce a šel ven.

Za bílou čarou ohraničující přistávací plochu stál Číňan a vypadal, že je očekává. Blázen si všiml jedné zvláštní věci. Hodně nápisů bylo v čínštině. Zakroutil hlavou a vydal se k muži.

„Vy jste ti, kteří zrušili naše satelity?“ zeptal.

„Jo, půjdeme vyřešit škodu?“ odpověděl Blázen.

„Pojďme do kanceláře, nebude to příliš drahé, podobné nehody se nám tu stávají celkem často. Ale jde o princip, energie do replikátorů něco stojí.“

„Rozumím, pojďme. Vy počkejte někde venku, Kokote klíče od Kapky si nech u sebe,“ otočil se Blázen ke své posádce.

V malé kanceláři bylo několik platebních terminálů, pár židlí, stůl a kanape. Blázen se podíval na ceně satelitů, zaplatil galaktickou měnou, prohodil několik zdvořilostních frází a na férovku se z legrace zeptal, jestli to tady náhodou nepatří Číňanům, když jsou všude čínské nápisy. Číňan se zasmál a podíval Bláznovi přímo do obličeje.

„Pane odkud jste? Číňanům patří tahle planeta už pěkných pár let.“

„To mě poser. Jaký zákony tady platěj?“

„Pane, galaktický. Vidím, že jste ze Země, takže pokud tam jste měl nějaký problémy se zákony, tak tady se vás pozemská justice netýká. Ale když vás někdo sejme a my ho nechytne... Víte jak.“

„Aha,“ odpověděl Blázen a odkráčel ven. Čínská přítomnost ho mírně děsila.

Zbytek posádky stál venku a podívoval se, kolik zeleně je kolem. Ulice, domy, silnice, lampy, vše bylo vyrobené z unifikovaných součástí, ale ať navrhoval planetu kdokoli, myslel na zeleně, na hodně zeleně.

„Můj vůdce, planeta má vlastní oceán, do kterého svezli vodní živočichy z velmi vzdálených končin. Džungle, hory, sníh, pouště, všechno tu je.“

„Plecháči, jak hlídají počasí?“

„Mají tu generátor podnebí a dokážou ovlivňovat jednotlivé části planety podle potřeb.“

„Přednáška zní zajímavě, ale serem na místní krásy, máme úkol. Kokote, víš kam máme jet?“

„Můj vůdce, myslím, že vím. Potřebujeme, ale nějaké taxi,“ řekl Kokot.

„Ten nejmenší problém, sedíš vedle řidiče,“ odpověděl Blázen a vstoupil do cesty prvním volnému taxíku, který spatřil.

„Kam to bude pánové a dámo?“ zeptal se čínský řidič.

„Máš tu poněkud těsno,“ zamručel Pong a měl co dělat, aby jeho zbraně nevypíchny oči Urghze a Jackovi. Karlos poznamenal něco o tom, že asi překonali galaktický rekord v množství lidí, kteří se vešli do čtyřmístného vozu a Blázen byl rád, že joint hoří a má výhled z okénka.

Ocelové prefabrikované město vyšperkované zelení s blankytně modrou oblohou a kýčovitými obláčky v podobě oveček. Jeden hotel, bordel, restaurace, hospoda, narkoshop vedle druhého. Tady se dala očividně prožít nezapomenutelná dovolená.

„Můj vůdce, škoda, že tu jsme v takovou špatnou chvíli, hodně obchodu bychom mohli udělat,“ promluvil Kokot z předního místa.

„To je možný, Kokote. Kdy konečně zastavíme, blbě se mi kouří,“ zamručel Blázen.

„Za chvíli. Pan řidič další odbočku zatočí vlevo, o dva bloky dále vpravo a zastaví vedle pizzerie,“ řekl Kokot a otočil hlavu zase po směru jízdy.

Jak řekl, tak se stalo. Taxík zastavil vedle pizzerie, posádka se vysoukala ven, Blázen zaplatil a pořádně se protáhl. Vůz odjel.

Ulice nevypadala rušně, ale zábavní podniky byly jeden vedle druhého.

„Hledáme bordel,“ zavelel Blázen a motal nové brko.

„Šéfe, na to sem expert“ zasmál se Pong a rozhlédl se. „Támhle!“ ukázal rukou do ulice.

Blázen se otočil a podíval, kam ukazovala Pongova ruka.

Průčelí budovy se shodovalo s budovou, před kterou spatřil falešný Frank Klauna.

„Jdeme,“ zavelel Pong, aniž by vyčkal Blázenova rozkazu.

„Pongu, hlavně nikoho nezabíjej, dokud ti nepřikážu!“ vykřikl Blázen a rozeběhl se za Číňanem.

Pong rozkopl dveře, odhodil dva tlusté strážce daleko do stran a čistil cestu směrem k baru, přičemž se snažil nikoho nezabít. Dorazil k barovému pultu a za ním v závěsu doběhl Blázen, snažící se, aby mu nezhaslo brko.

„Šéf má otázky. Někoho hledáme,“ práskl Pong rukou do stolu.

„Já vám moc nepomůžu, jsem jenom obsluha,“ odpověděla klidně barmanka.

„A kdo nám pomůže?“ zeptal se Pong a zabodl do dřeva dýku. Návštěvníci podstoupili a z davu se vynořily další dvě gorily.

„Pánové, počkejte ještě chvíli, než mi slečna řekne, kdo nám pomůže,“ otočil se Pong k ochrance.

„Asi majitel nebo provozní by vám mohl pomoci,“ odpověděla barmanka.

„Tak ho zavolejte,“ řekl Pong a srazil nohou jednoho strážce, který se k němu přiblížil. Druhý se zastavil uprostřed kroku, protože pochopil Pongovo výrazné nesouhlasné kývání ukazováčkem, jen došlápl a přestal se jakkoliv hýbat.

„Co se to tady kurva děje?“ vyšel ze služebního vchodu Číňan se zářivým zlatým chrupem.

„Někoho hledáme,“ řekl Pong.

„Koho?“ zeptal se Číňan.

„Tady toho chlapa,“ předstoupil Blázen s fotografií na displeji přenosného počítače před Číňana.

„Tohle jo? Víte vy, kdo já jsem?“ zeptal se Číňan.

„Majitel?“ odpověděl Blázen.

„Ne. Provozní,“ zamručel Číňan.

„V čem je problém?“

„Co z toho budu mít, když ho budu znát?“

„Obchod? Zisk?“ zeptal se Blázen s takovým zvláštním tónem v hlase.

„Jak velkej?“

„Podle toho jak moc náročný si bude vzpomenout, kde bych toho šaška našel,“ zapálil Blázen joint a s rozkoší potáhl.

„Hm, no viděl sem ho tady asi před týdnem, s partou podobně vypadajících týpků a něco slavili.“

„Jsou tady ještě?“ zeptal se Blázen.

„To nevím, říkali něco o tom, že dokud nebudou na Zemi hotoví, neodletí. Ale kde mají svoji loď, skutečně netuším,“ praskal s vidinou snadného zisku provozní všechno co věděl.

„Takže by tu ještě mohli být. Fajn. Kolik chceš za ty informace?“

„No já bych prosil ...“ začal provozní opatrně a Blázen jako zkušený obchodník začal licitovat o cenu. Věděl, že panáček bude z laciného kosmického kraje.

Objednali několik panáků, aby podnik nebyl úplně škodný za drobné vyrušení, lidé se uklidnili a ochranka zmizela.

„Šéfe, co teď?“ zamyslel se Pong.

„Jo, a mluvili vo nějakým koktavým debilovi, že je hrozně otravnej a strašně dlouho trvá, než se vymáčkne. Toho možná budete hledat,“ skočil do rozhovoru provozní a než stačil kdokoliv zareagovat, byl pryč.

„Kurva, budou o nás brzo vědět. Musíme na letiště připojit se k počítači a najít Klaunovu loď. Kde je Klaun a jeho loď, tam bude i Frank,“ hodil do sebe Blázen na ex panáka a vyrazil směrem ven, chytit zase nějakou dročku. Chvilími si připadal jak ve velmi špatném seriálu, furt se za něčím a někam honí, samý stres a žádný klid. Svůj život si nevybral, to ten naprosto šílený a neschopný spisovatel.

Blázen tentokrát zastavil větší vozidlo taxi služby.

Chvátili zpět k místu svého přistání. Jako divoká voda vtrhl Pong do kanceláře Číňana, kterému se ještě před chvílí omlouval Blázen za zničené satelity. Přiložil mu nůž ke krku a řádně přitlačil.

„Pongu, toho taky NEZABÍJEJ!“ křičel Blázen, když vpadl do otevřených dveří.

„Šéfe, ...?“

„Pongu, potřebujeme informace a tenhle v žádným spiknutí proti nám nejede. Dej pryč ten podělanej nůž z jeho krku.“

„Šéfe, když už budu moci zabíjet?“

„Pongu, až kurva řeknu,“ odsekl Blázen a posadil se na židli, ve které už jednou seděl.

„Já se hrozně omlouvám, ale potřebujeme nějaký informace o lodích, které sem přiletěli v posledních několika týdnech.“

„Pane, ale já vás nemůžu pustit k terminálu,“ opáčil Číňan.

„To já vím, ale máš na výběr? To ti mám zaplatit?“ zasmál se Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Kdyby to šlo...“ hlesl.

„Svatý hovno,“ ulevil si Blázen a vytáhl kartu.

Po provedení transakce se Číňan zvedl ze židle. Se slovy „musím se jít vysrat. Chvilí tu nebudu,“ zamířil ke dveřím. Karlos s Jackem uvolnili průchod a Blázen si neodpustil ještě jednu poznámku.

„Ty, Číňane, ste tady všichni hrozně levní.“

„Vážený pane, to je od té doby, kdy Čína koupila tenhle posranej kus kovovýho šrotu. Snížila náklady a výplaty na minimum, takže si musíme každéj přivydělávat jak jen můžeme. Tohle místo má do ráje zasraně hodně daleko. Jo a ještě jedna věc...“

„Jaká?“ řekl Blázen.

„Ptali se tu po vás tajní. Touhle dobou si nejspíš prohlížejí vaši pěknou loď a pokoušejí dostat dovnitř,“ dodal Číňan a definitivně zmizel v chodbě.

„Kokote, máš pár minut, abys vytáhl informace, který potřebujeme,“ otočil se Blázen ke Kokotovi, který stejně už seděl u klávesnice a zuřivě do ní bušil.

„Můj vůdce, našel jsem Klaunovu loď,“ oznámil zanedlouho Kokot.

„To si byl celkem rychlej,“ ocenil Karlos práci a upil obsah láhve.

„Nic těžkého, pane kolego,“ odpověděl Kokot a podíval se po Bláznovi.

„Kokote, mám tě pochválit? Kde drží Franka?“

„Můj vůdce, orbitální dráha.“

„Na co ještě čekáme?“ vykřikl Pong a připravil se k odchodu.

„Jo, na co ještě čekáme?“ zeptala se Urgha a netrpělivě podupávala.

Vyšli do chodby, kde u dveří toalet potkali Číňana se spokojeným výrazem v obličeji a pokračovali v cestě k letištní ploše. Zastavili u dveří, Blázen vzal za kliku a otevřel. Udělal dva kroky v očekávání krátké procházky k lodi, ale třetí krok už neudělal, protože ho zastavil pohled na vojenskou jednotku a rozmístěnou vojenskou techniku okolo Kapky.

„Co to kurva...?“ zarazil se Pong v půlce věty a automaticky hmátl po svých zbraních. Zbytek skupiny se vyvalil ze dveří a zastavil hned za Pongem.

Od jednoho vojenského vozu se oddělila postava a začala přibližovat. Zastavila na doslech od Blázna a začala mluvit.

„Já jsem plukovník Chong a na příkaz Čínské vlády vás, Kapitáne Blázne, musím zatknout.“

„Sem čínská pravomoc nesahá. Kurva, sme přeci úplně v jiný galaxii,“ odsekl Blázen a pokuřoval brko.

„I s tím jsme počítali. Přišla stížnost, že prý nějakí neznámí cizinci ztropili virvál v bordelu.“

„S tím nemáme nic společného,“ odpověděl Blázen a otočil se k Pongovi.

„Proto vás musíme předvést, aby se prokázala pravda. Odložte zbraně a pojďte s námi,“ nenechal se přerušit čínský plukovník.

„Chungu nebo jak se jmenujete, nikam s váma nepůjdeme a zbraně skládat nebudeme,“ zakřičel Blázen a znovu se otočil k Pongovi.

„Všichni zpátky do chodby, je jich zkurvená přesila.“

Vojáci byli v pohybu, když Pong zajišťoval dveře.

„Šéfe, co budeme dělat?“

„Nevim, ale musíme rychle zmizet. Když to všechno půjde tímhle tempem, Klaun si najde nás a ne my jeho.“

„Šéfe, to je všechno jasný, ale kam teď?“

„Ven, do ulic, najít úkryt,“ odpověděl Blázen, odhodil vajgl a zamířil známou cestou k východu.

Znovu otevřel dveře, znovu udělal dva kroky, než ho zastavila střelba z palných zbraní. Pong Blázna rychle strhl zpět za dveře a prudce je zavřel.

„Šéfe, asi je celý letiště obklíčený. Chtějí nás rozhodně dostat.“

„Pongu, to sem taky pochopil. Kokote, stáhl sis mapy z počítače? Dá se odtud někudy dostat?“

Kokot přivřel oči, zavlnil knírkem a chvíli vypadal, jako když přemýšlí.

„Můj vůdce, kanalizace,“ oznámil stručně po chvíli.

„Veď nás,“ křikl Blázen a bez dalšího přemýšlení se rozeběhl za Kokotem. Pong a zbytek posádky ho následoval. Proběhli několika opuštěnými chodbami, až je Kokot dovedl do sklepa, kde byl v zadní části kanalizační poklop. Prudkým trhnutím ho otevřel a strčil do otvoru hlavu.

„Můj vůdce, vzduch nic moc, ale dýchatelný,“ po chvíli řekl, skočil dovnitř a rozsvítil oči. Pong následoval Kokota a za ním se nasoukali do kanálu ostatní.

„Smradu jako v Cařihradu,“ zamumlal Karlos a nasadil si přes obličej šátek.

„Všiml si někdo, kde je Doktor?“ zeptal se Blázen, kterému došlo během přepočítávání své posádky, že mu chybí jeden člen.

„Kapitáne,“ promluvila po krátké dramatické pauze Urgha, „zůstal odpočívat v Kapce.“

Blázen se zamyslel a pokusil se vrátit o pár hodin zpět ve své vyhulené paměti. Z dýmu mu pomalu vyvstával před očima výjev krátce po přistání, kdy se zvedal ze svého velitelského křesla a z pilotního vaku vylezla Doktorova ruka, zamávala na pozdrav a z reproduktoru se ozval kovový hlas Doktorův.

„Kapitáne, běžte beze mě, musím si po letu odpočinout. Vzbudte mě až se vrátíte s Frankem, předpokládám, že odlet bude asi hektický.“

„Šéfe, musíme se pohnout. Kokote veď nás,“ ukončil Pong Kapitánovu meditační chvíli v zapáchající kanalizaci, drcl rukou do robota, aby se dal do pohybu.

Motali se ve stokách pěkně dlouhou dobu. Jednu hodinu, dvě hodiny, tři hodiny, čtyři hodiny, než se Blázen zastavil, zhluboka nadechl, tedy v rámci možností a promluvil.

„Kurva, chodíme kanálama pár hodin a nedostali sme se ještě na čerstvej vzduch. Jako jsou to hezký, stylový retro kanály, kterejma určitě chodily dějiny, ale já chci kurva čerstvej vzduch. Vždyť ani brko tady pořádně nechutná.“

Urgha s Jackem se přidali ke kritice, až Kokot zčervenal studen a musel se znovu zamyslet.

„Třetí dveře vpravo vedou ven,“ řekl po chvíli a na nikoho nečekal.

„Doprdele,“ odplivl Karlos velkou slinu, ale dal se opět do chůze zapáchající kapalinou.

Došli k třetím dveřím v pořadí a Pong je opatrně se skřípotem otevřel. Nahlédl dovnitř, nestačil ani cokoliv říci a už ho přátelé natlačili do místnosti.

„Kurva, pomalu, ještě sem to tady nezkontroloval,“ řekl zrovna ve chvíli, kdy se za nimi dveře zabouchly.

„Doprdele,“ hlesla Urgha.

„Můj vůdce, ty dveře nemají kliku,“ řekl Kokot, který přiskočil k dveřím.

„Šéfe, tyhle sou zase falešný,“ ozval se Pong z druhé strany, kde si prohlížel údajné dveře na svobodu.

„Sme v hajzlu. Kokote, nějakej nápad?“ promluvil Blázen a zapálil joint.

„Kapitáne, asi byste neměl kouřit, ať se neudusíme,“ ozval se Jack.

„Jacku, jestli se nedostaneme ven, udusíme se tak jako tak. Můžeme se aspoň udusit zhulený,“ zasmál se Blázen trpce.

„Šéfe, ještě bych nepropadal panice, někudy se odtud musíme dostat,“ řekl Pong, který v rohu místnosti zkoumal jakési zamřížované otvory od trubek.

Atmosféra chvíli houstla, přidala se vůně doutníku, který zapálil Jack a v rukou se objevilo několik lahví.

„Šéfe, z trubek začíná vytekat voda,“ přerušil Pong rozjíždějící se zábavu.

„Cožééé..?“ ozvalo se skoro hromadně.

„Zkurvená voda začíná zaplavovat místnost,“ zakřičel Pong ještě jednou a pořádně.

„Uklidni se, ty vole. Kokote, zkus ještě jednou vyrazit dveře do chodby,“ rozkázal Blázen a začínal pomalu propadat panice, protože utopení se v malé místnosti nebyl konec, jaký si představoval.

Kokot narážel do železných dveří, ale ty odolávaly jeho tělu.

„Můj vůdce, asi jsou z nějakého tvrzeného materiálu, ani se nehnou,“ konstatoval Kokot, když voda dosahovala až po pás. A neúprosně stoupala.

Po nějaké chvíli měli vodu do výše prsou, poté ke krku až zbývalo jenom několik centimetrů malé vzduchové škvíry mezi hladinou a stropem, která byla plná stlačeného konopného kouře. Postupně odpadal jeden za druhým, až zůstal jenom Kokot.

„Proboha, co budu dělat?“ proběhlo mu hlavou. Než však stačil vymyslet jakoukoliv myšlenku, falešné dveře se otevřely a voda z místnosti začala valit ven. Začalo se ozývat kašláním a dávením, jak se postupně probouzela Bláznova posádka zpět k životu.

„Co to kurva...? Vždyť sem celej mokrej,“ mručel Pong, jemuž se pomalu vracela do tváře zdravá barva.

„Kdo ste?“ vstoupil do místnosti Číňan v odrbané uniformě.

„Nikdo,“ odsekl Blázen.

„Někdo musíte bejt. Čtyři hodiny vás pozorujeme na monitorech, jak zmateně běháte stokami sem a zase tam.“

„Vy asi nejste z ochranky,“ řekla Urgha, která si muže prohlédla od shora až dolů.

„Ne, vypadám jako udržovaný a vyvoněný voják čínského impéria? Vy taky nevypadáte na přátele čínských soudruhů.“

„Někoho hledáme a nahoře máme loď, ke který se potřebujeme dostat. Já jsem Blázen,“ řekl Blázen.

„Fajn, na letišťe se nyní nedostanete, půjdete s námi a možná si vzájemně pomůžeme. Já jsem Ho a patřím k místnímu čínskému odboji,“ odpověděl Ho a Blázen si všiml, že za ním stojí několik dalších otrhaných mužů, kteří vypadali značně vyklepaně.

Během cesty kanalizačními tunely sešli asi o šest pater hlouběji pod povrch. Ho vysvětlil, že jejich osada je schovaná a snaží se na sebe příliš neupozorňovat. Došli k malému kruhovému otvoru ve zdi, který byl z druhé strany uzavřen mohutným uzávěrem. Ho zaklepal vedle uzávěru neznámou melodií, chvíli se nic nedělo a pak se skřípotem uzávěr otevřel. Za ním se objevila rozšklebená tvář špinavého šikmookého muže.

„Ho, vítej zpátky. Vidím, že nám vedeš návštěvu. S váma lidi byla fakt legrace, ten váš běh kanálama tady sledovalo hodně lidí. A ten konec s tou vodou, neuvěřitelný, ale věřili jsme, že vás nechá Ho naživu,“ přivítal je s halasným smíchem.

„Smrad'ochu, ty starej brachu, zase ses pár tejdnu nemyl, cejtím to až sem,“ odpověděl Ho a protáhl se průlezem.

Na druhý straně byl úplně jiný svět. Sice stále železný, ale zjevilo se před nimi město s domy postavených v konstrukci planety, ulicemi, obchody, promenádami, které byly proměněné v jednu velkou tržnici.

„Vítejte v Novém Peking,“ ukázal hrdě Ho na lidské mraveniště nacházející se pod nimi.

„Ty vole, něco takovýho bych nečekal. Půjdeme si někam sednout?“ otočil se k němu Blázen.

„Ano, je tu jeden pěkný bordýlek, který nám zaručí klid k rozhovoru. Máme si o čem povídat.“

Ho nekecal. Dovedl je fakt k roztomilému malému podniku s několika soukromými kójemi s polopropustnými výhledy ven do ulice a na tanečnice u tyče.

Usadili se, Blázen zapálil brko a Ho objednal jídlo.

„Pan Blázen, já se přiznám k tomu, že jsme si vás trošku prověřili,“ promluvil Ho.

„Jak to jako myslíte, že ste si nás prověřili?“ zeptal se Blázen a Pong zbystřil.

„Normálně, prohnali sme si vaše tváře počítačem a na Zemi máte s čínskou vládou nějaký potíže. Zdá se, že jim dlužíte nějaký peníze za methamfetamin.“

„To už je dávno vyrovnaný,“ podotkl Blázen.

„I to v zápisu bylo, ale nás by zajímal perník. Vidím, že máte hulení, ale co takhle něco ostřejšího? Cokoliv, jakoukoliv náhražku. Tady je všechno zasraně drahý a naše zdroje často odpadávají.“

„Haha,“ zasmál se Blázen a ucítil kšeft, „tak perníku se vám zachtělo.“

„Potřebujeme drogy k životu, stačí nám i suroviny, jsme schopní ledasco vyrobit sami,“ řekl Ho.

„K čemu je můžete potřebovat, vždyť vypadáte spokojeně,“ zeptala se Urgha.

„Spokojeně vypadáme, protože drogy ještě máme, ale jenom tady žije přes pět tisíc lidí a to není jediná podzemní kolonie v týhle hromadě šrotu. To si vážně myslíte, že tady někdo může žít dobrovolně a ještě nadšeně? Ani hovno, tady bez fetu nevydržíte,“ začal se Ho rozčilovat.

„Pongu, udělej mu lajnu, ať se uklidní,“ řekl Blázen a vůbec nečekal, že se Pong chytne. Ale chytl se a narýsoval takový lajny, až se oči protáčely. Ho se nenechal ukecávat a ochutnal.

„Tý krááávo,“ svalil se do pohovky.

„To říkaj vždycky všichni,“ zasmál se Pong a Blázen se musel přidat. Rovnou podal Hoovi brko, aby se trochu uvolnil. Joint však asiata nakopl ještě víc a museli počkat, až se srovná sám se sebou. Volného času využili k ochutnávce jídla a vypítí několika láhví alkoholu.

„Krysy a švábi, nepozná se to, co?“ promluvil Ho, když mu konečně dojel počáteční pervitinovej rauš.

„Cože?“ vyplivla žvanec Urgha.

„Ale v pohodě, krmíme je granulema a se špínou přijdou do styku minimálně,“ zasmál se Ho a řádně potahoval z brka. Byl spokojený sám se sebou, protože instinkt ho nezklamal a Blázna odhadl dobře.

„Máte loď?“ zeptal se Blázen.

„Proč?“ odpověděl Ho.

„Nemůžeme se setkávat s předávkou zboží tady všem na očích. Budete si muset zaletět stranou,“ řekl Blázen.

„To se dá zařídit a teďka ta vaše věc. Koho hledáte?“

Blázen Číňanovi vysvětlil, jak se věci mají s Frankem a Klaunem a jediný co potřebují, je dostat se na letiště do lodi a odletět vyzvednout uneseného člena posádky. Ho, ukolébáný alkoholem a kvalitními drogami, nakažený představou skvělého obchodu, neváhal a souhlasil s pomocí. Pod jednou podmínkou.

„Pod jakou kurva zase podmínkou?“ povzdechl si Blázen.

„Nic náročnýho, dneska s náma zapaříte.“

„Už zase chlastačka?“ otráveně poznamenal Karlos.

„Kapitáne, Frank nás potřebuje, kdo ví jak trpí,“ vstoupila Urgha do debaty se svojí troškou.

„Můj vůdce, ...“

„Ticho, nezapomněl jsem na Franka, ale je fakt, že Klaun bude chtít nás a teďka, když ví, že jsme tady, nikam neuteče. Bude se nás snažit najít, ale my budeme rychlejší. Teď zapaříme a ráno, před tím než se tohle šrotiště natočí k dvojhvězdě, nečekaně zaútočíme.“

„Šéfe, ale...“

„Mlč Pongu, najdi nějaký kurvičky a jdi si užít. Ráno tě bude čekat akce a krev, hodně krve. Budu na tebe spoléhat,“ zastavil jakékoliv další dotazy Blázen a znovu potvrdil vyhlášenou volnou zábavu.

Mejdan ještě běžel, když se Ho s přáteli sešel s Bláznovou skupinou v zasedací místnosti.

„Vidím, že vypadáte celkem čerstvě,“ zasmál se Ho.

„My jsme zvyklí. Jakej je plán?“ zeptal se Blázen.

„Jednoduše, stokama projdete až k letištní ploše a vylezete poklopem přímo pod vaší lodí.“

„Cože?“ ozval se skupinový hlas.

„Něco se vám nezdá?“ podivil se Ho.

„Nějaký kurva jednoduchý?“ podivil se pro změnu Pong.

„Jednoduchý to bude jen v případě, že pod letištem v kanálech nebudou vojáci. Ale ty si budete muset vyřešit sami, já nechci oficiálně odboj zatáhnout do vašich problémů s čínským aparátem.“

Blázen se zamyslel a uznal, že jsou to celkem rozumný argumenty a požádal Hoa, aby nahrál mapy Kokotovi do paměti. Jakmile se tak stalo, postavil se.

„Tak děkujeme za pohoštění, obchodní plán domluven, setkáme se za měsíc a nyní musíme jít.“

Ho je doprovodil k jednomu ze vstupů do kanalizace, vysvětlil Kokotovi, jak se má v mapách orientovat a zavřel za nimi průlez. Blázen s posádkou osaměli.

„Šéfe, stejně je nejlepší, když sme takhle sami, zodpovědní pouze za sebe a nikoho jinýho.“

„Pongu, souhlasím, ale teďka půjdeš v čele s Kokotem a dovedete nás bezpečně ke Kapce. Máš povolení zabíjet.“

„Šéfe, díky. Kokote pojd',“ zajásal Pong a šel čistit cestu.

Že se pomalu přibližují k letišti, poznali velmi jednoduše podle postupně se zvyšujícího počtu mrtvol v chodbách.

„Můj vůdce, Pong je neuvěřitelný,“ pronesl Kokot, když zrovna přikázal skupině zastavit, než Číňan zabezpečí chodbu.

„Šéfe, pohoda, můžete jít. Kokote, kolik zbejvá ještě chodeb k Kapce?“

„Pongu, druhá vpravo, třetí kanál.“

„Paráda, jdu dodělat práci,“ zasmál se Pong a než stačil Blázen cokoliv říci, zmizel v chodbě.

„Můj vůdce, pojd'me. Pong se o vše postará a počká u kanálu.“

Přibyla střelba, jejíž ozvěna se dunivě nesla kovovými stokami. Ozvalo se několik výbuchů ručních granátů a rozštěkala se strojní puška značky Maxim.

„Můj vůdce, vyčkejte prosím chvíli, než Pong zabezpečí poslední chodbu,“ zastavil rukou Kokot kráčející skupinu a opatrně nahlédl za roh.

Vylétlo několik kulek, které ‚lízly‘ Kokotovu hlavu.

„Můj vůdce, ještě není bezpečno. Počkáme až přijde Pong,“ řekl Kokot a rovnal svůj účes. Malá pauza nebyla ku škodě, Blázen si tradičně zapálil a začala opět kolovat flaška.

Střelba a Pongův kungfu jekot „Hejááá, hejááá“ se nesl ozvěnou a trvalo pár koleček láhve, než utichla poslední zbraň a poslední hlas umlkl navěky. To ticho, které nastalo, bylo velmi zvláštní.

Z konce chodby se přibližovaly kroky.

„Šéfe, všude čisto, klid a mír,“ smál se Pong a ve tváři měl skutečný výraz štěstí, z mečů stékala krev a jeho oděv nepatřil mezi nejčistší.

„Pongu, sundej si ten zbytek mozku z ramene a zaveď nás k poklopu. Až tam budeme, Kokot vysune nákladní rampu a sklopí štít u povrchu, abychom mohli projít,“ rozkázal Blázen, který měl dost času promyslet následující kroky.

„Šéfe, kurva chytrý,“ zasmál se Pong.

„Vysuň rampu, Kokote,“ začal Blázen.

„Můj vůdce, rampa se sklápí,“ odpověděl Kokot.

„Štít vypnout.“

„Můj vůdce, vypnuto.“

„Fajn, teď doufám, že jsme u správnýho poklopu. Kokote, zvedni opatrně kus toho podělanýho železa.“

Kokot vylezl po kovovém řebříku, opatrně nadzvedl poklop a podíval se škvírou ven.

„Hlavu mu silový pole neurvalo,“ podotkl jedovatě Karlos a zasmál se.

„Můj vůdce, všechno v pořádku, můžeme ven,“ ozval se Kokot, odsunul celý poklop a vyškrábal se ven.

Byli přesně na pozici, kterou odboj předpokládal. Přímo pod lodí koukali na čínskou ochranku jak bezmocně zírá skrz průhledné silové pole. Pong ukázal fakáče a nastoupil spolu s ostatními do Kapky. Byli rádi, že tuhle část práce mají za sebou.

„Kokote, rychle pryč odtud a zkus se ztratit mezi loděmi na oběžný dráze. Až budeme nahoře, zapneš maskování, Doktor vygeneruje červí díru, aby to vypadalo, že jsme odletěli. Mezitím nás

někam uklidíš a pokusíme se podle údajů z letištního počítače najít Klaunovu loď,“ řekl Blázen poté, jakmile se usadil ve svém kapitánském křesle a zapálil brko.

„A teď kurva vpřed,“ dodal a Kokot odlepil Kapku od povrchu.

„Štíty ani nevypínej, kdyby se náhodou o něco ještě pokusili,“ dodal Blázen a sledoval, jak se železná koule turistické planety zmenšuje.

Vzdálili se od umělé planety, provedli trik s červí dírou a několik obletů s fantastickou vyhlídkou na dvojhvězdu. Kokot zamířil k souřadnicím, kde by měl parkovat svoji kocábku Klaun s partou šašků.

„Můj vůdce, myslím, že jsme ho našli,“ zastavil Kokot loď v bezpečné vzdálenosti.

„Můžou nás vidět?“ ozval se Pong.

„Neměli by,“ opáčil Kokot.

„Takže teoreticky by mohli detekovat naše maskování?“ pokračoval Pong.

„Pongu, teoreticky jde všechno, ale protože máme plán, nic takového se nestane,“ uklidňoval Kokot situaci.

„Šéfe, máte plán?“ otočil se Pong k Kapitánovi.

Blázen právě dobalil joint, podíval se po své posádce a zapálil ho.

„Pongu, neříkal jsem, že plán je jednoduše? Naostříš zbraně, nečekaně vtrhneme na loď, pozabijíš všechny zmrdy, kteří se nechají zabít, sebereme Franka, vypadneme a zmizíme.“

„Šéfe a jak chcete sebrat Franka, když nevíme, kde ho držej?“ blbě se zeptal Pong.

„Předpokládám, že Kokot umí proskenovat Klaunovu loď a najít Franka,“ otočil se Blázen k Kokotovi.

Nastala jedna z mnoha dramatických pauz, se kterými se v tomto vyprávění setkáváte, protože Kokot zase musel přemýšlet.

„Můj vůdce,“ řekl po chvíli, „vy si vážně myslíte, že každý problém, který se před námi vynoří, vyřeší tajná technologie, kterou vytáhnu z klobouku jako králíka?“

„Kokote,“ podíval se zhuleně Blázen, „přesně to si myslím.“

Proběhla další pauza, během které Kokot zvedl oči v sloup, Pong se chytil za hlavu a Karlos upil z láhve.

„Můj vůdce,“ povzdechl si Kokot, „vy máte vždycky pravdu. Kapka má instalovaný experimentální vojenský skener, který by si měl umět poradit se silovými poli, tudíž můžeme zůstat během skenování skrytí maskováním.“

„Na co čekáme?“ hlasitě odpověděl Blázen a v jeho hlasu bylo cítit malé vítězství.

„Můj vůdce, potřebujeme DNA subjektu, po kterém budeme pátrat.“

„Aha,“ Blázen se zamyslel a pak podíval po Urghze.

„Urgho, zajdi do Frankovy kajuty a podívej se, jestli nenajdeš nějaký vlasy a nebo nehty.“

„Kapitáne, nemůže jít někdo jinej? Frank je hrozný prase.“

„Urgho...“

„Dobře, Kapitáne...,“ odběhla znechucená Urgha.

„Šéfe, jak dlouho tu ještě budeme čekat?“

„Nebud' netrpělivej, Pongu. Proskenujeme Klaunovu kocábku, najdeme Franka a užiješ si,“ uklidňoval ho Blázen.

„Kapitáne, máme pár nehtů z Frankových nohou, ale nikdo je vidět fakt nechcete,“ vrátila se Urgha z nebezpečné mise a rovnou podala pytlík Kokotovi, který ho převzal a obsah nasypal do otvoru v palubní desce, o které si všichni doposud mysleli, že je to popelník.

„Hele, nemělo se to nejdřív vyčistit? Klepáme do toho cigára,“ podotkl opatrně Karlos. Kokot po něm hodil velmi zlý pohled, nic neřekl a dosypal pytlík. Spustil program, který ještě neviděli a výhled jim překryla černá plocha.

„Můj vůdce, zapínám skenování,“ řekl Kokot a stiskl tlačítko.

Z pohledu vnějšího pozorovatele by se skoro nic nestalo, pokud by se nedíval na jedno konkrétní místo v prostoru. V místě, kde byla Kapka se prostor lehce zavlnil a krátce se objevila světélkující záře. Kdyby pozorovatel přesunul pohled na Klaunovu loď, všiml by si, že jejich silové pole vykazuje v pravidelných pružích drobné anomálie v podobě distorze prostoru.

V Kapce mezitím sledovala celá posádka výsledek skenování. Kdyby se nejednalo o vážnou akci, dalo by se říci, že s napětím sledují první ligu bleších závodů. Displej však postupně zobrazoval strukturu lodi a červené tečky, které nejspíš znamenaly jednotlivé členy posádky.

Schéma Klaunovy lodi bylo kompletní.

„Ale kde je kurva Frank?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, ještě chvíli vydržte, systém dopočítává poslední data,“ odpověděl Kokot.

Nekecal. Na obrazovce se objevilo ještě několik červených teček a jako jedna z posledních se rozsvítila zelená.

„Tady je,“ ukázal na ni rukou Kokot.

„Šéfe, tak teď konečně můžeme vyrazit pro Franka?“ zeptal se Pong dychtivě.

„Já myslím, že asi jo, ale nezdá se mi jedna věc,“ dumal Blázen nad palubní deskou.

„Šéfe, co se vám nezdá?“

„Řekl bych, že mají štíty dole. Kokote, je to v pořádku? Podle mě moc ne,“ řekl Blázen a narovnal se.

Kokot se podíval po senzorech a pokyvoval hlavou.

„Můj vůdce, asi jim ho ten náš skener shodil. Každopádně se můžeme v klidu přenést na palubu.“

Blázen, Kokot a Pong se ocitli v útrokách Klaunovy lodi.

„Šéfe, není divný, že nás nikdo nečeká?“ promluvil Pong, který šel v čele podle Kokotových instrukcí.

„Pongu, trochu je, ale teďka hlavně musíme najít Franka.“

„Tady za těmito dveřmi,“ zastavil se Kokot a ukázal na dveře.

Blázen přiložil ucho a poslouchal. Poté vyklepal melodii a čekal. Netrvalo to ani příliš dlouho, než se dočkal odpovědi v podobě jiné melodie.

„Fajn. Kokote, otevři ty dveře,“ řekl Blázen.

Kokot zapojil své hydraulické paže a vypáčil dveře jediným trhnutím.

„Kakapitáne, rarád vavás vividím,“ nečekaně rychle zamektal Frank na přivítanou.

„Já tebe taky,“ odpověděl Blázen, „ale musíme kurva rychle jít.“

„Šéfe, fakt je divný, že se ještě nikdo neobjevil. Měli bychom se porozhlédnout.“

„Pongu, ty vole, místo abys byl rád, že nás nikdo neobtěžuje, nahráváš mi na zkurvenou zvědavost.“

„Šéfe, taky vám to leží v palici, že jo?“ zasmál se Pong.

„Jo, co ty na to Kokote?“

„Můj vůdce, Karlos nás může kdykoliv přemístit zpět na Kapku, tak nevidím problém se mírně porozhlédnout po blízkém okolí,“ odpověděl Kokot.

Procházeli strohými chodbami vyzdobenými obrázky klaunů v různých pozicích.

„Pěkně úchylný,“ okomentoval to Blázen a zapálil brko.

„Šéfe,“ chtěl něco říct Pong, ale Kapitán mu skočil do řeči.

„Ne, zapálím si, kdyby tady někdo byl, už by po nás vyskočil a ty bys ho zabil.“

„Máte pravdu, důvod leží asi tady,“ odpověděl Pong a ukazoval na podlahu, kde ležel nějaký klaun a nehýbal se.

„Je mrtvý,“ řekl Kokot, když ho prohlédl.

„Tady sou další,“ ozval se Pongův hlas.

Došli až na velitelský můstek a všude nacházeli mrtvá těla.

„Můj vůdce, já nevím co se stalo, ale všechny musela zachvátit panika, čemuž by odpovídaly pozice jednotlivých těl.“

„Kokote, nechci bejt nějakej rejpal, ale nemůže za to ten přístroj, který si použil, abys našel Franka?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, myslíte skener?“ tichým hlasem odpověděl Kokot a začal v paměti hledat informace.

„Franku, chovali se k tobě aspoň trochu slušně?“ obrátil Blázen svoji pozornost.

„Kakapitáne, dodobře sese chochovali. Ninic sesem jijim nenepprozradil,“ mektal Frank.

„Já vím Franku, že jsi nic neřekl. Oni by tě stejně až dokonce nevydrželi poslouchat,“ zasmál se Blázen a v duchu ocenil, že Frank je takový jaký je. Pong stále ohledával mrtvolky a hledal cenné předměty.

„Můj vůdce,“ ozval po chvíli odmlčení Kokot. „Měl jste pravdu.“

„V čem jsem měl pravdu?“ zeptal se Blázen.

„Za smrt celé posádky skutečně může náš skener. Já jsem nedočel celý manuál a proto jsem se nemohl dozvědět o smrtících účincích zařízení. Skener nezabije ty, jejich DNA má v paměti.“

„Ty vole, takže Pong přišel o zábavu a na palubě není ani živáčka. Věru šílená technika, kterou vládneme,“ vážně pokýval Blázen hlavou.

„Šéfe, to teda jo, takovej hromadnej masakr sem dlouho neviděl. Loď převážela několik tisíc ozbrojených klaunů připravených zaútočit na Zem,“ ozval se Pong.

„Co to říkáš Číňane?“ odsekl Blázen a zapálil další brko.

„Šéfe, podíval jsem do počítačů a jen čekali, až se ozve zvěd od ze základny, aby na nás pak zaútočili.“

„Můj vůdce, mluví pravdu,“ potvrdil Kokot Pongova slova, když procházel palubní terminál.

„No ty vole,“ vzdychl Blázen.

„Kapitáne, měli byste se okamžitě vrátit,“ ozval se Karlos z komunikátoru.

„Co se děje?“ zeptal se Blázen.

„Přilétají lodě.“

„Dobře, okamžitě nás přesuň rovnou na můstek,“ rozkázal Blázen a krátce na to byli všichni přeneseni zpět na palubu Kapky.

Blázen se usadil do křesla, vytáhl hulení a začal balit joint.

„Můj vůdce, z hyperprostoru se vynořilo pět bitevních lodí,“ ohlásil Kokot ze svého místa.

„Co je to za šmejdy?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, nevím, ale podle letového kurzu míří k místu, který jsme před chvílí opustili.“

„Tak to asi nebude náhoda,“ zasmál se Jack a upil z poloplňné láhve.

„To asi ne,“ řekla Urgha, která začínala být poněkud nervozní z výjevu, který měla před sebou. Bitevní lodě obklopily Klaunovu loď a zamířily přidě do jednoho bodu ve vesmíru.

Než se kdokoliv nadál, Kapkou otrásl zásah několika proudů energie.

„Můj vůdce, štíty drží!“ oznámil suše Kokot a plně se věnoval ovládacímu panelu.

„To je dobře, neměl jsem z tý šupy úplně nejlepší pocit,“ řekl Blázen a odklepl popel do popelníku.

„Jak nás vůbec našli?“ ozval se Karlos a Kapkou otrásl další zásah.

„Štíty stále drží a jak nás našli se lze jenom domnívat,“ odpověděl Kokot, „ale předpokládám, že si stáhli data z počítače a zjistili změny v silovém poli. V tuhle chvíli na to sere pes, buďto můžeme utéct a nebo si můžeme zastřílet. Můj vůdce, nechcete si vystřelit paprsky temné antihmoty?“

„Kokote, další experimentální armádní zbraň, kterou jsi jen tak z legrace vytáhl z lodní databáze?“ rýpl si Pong a v očích mu blikla chuť si taky vystřelit.

„Třeba tě Kapitán nechá,“ zasmál se Kokot a přepnul Bláznovi do opěrek ovládání střelby.

Blázen se uvelebil, zapálil nový brko a sledoval Kokota.

„Už můžu?“

„Můj vůdce, můžete,“ odpověděl Kokot a Kapitán ukazovátkem pravé ruky stiskl tlačítko.

Kapka se zachvěla, maskování vypadlo a z přední části vytryskl proud zvláštní hmoty, která nepropouštěla světlo. Zhruba ve třetině vesty se hmota rozdělila do několika paprsků, které zamířily nejen k útočícím lodím.

Na první pohled se zásah temnou antihmotou na lodích neprojevil. Ale po nějaké chvíli se začaly trupy lodí hroutit a hroutily se tak dlouho, až implodovaly do jednoho bodu, který krátce zasvítíl a zmizel.

„Kokote, kolik lodí jsme zničili?“ zeptal se Blázen, když s údivem sledoval divadlo před sebou.

„Můj vůdce, jestli jsem to spočítal dobře, rovných 256 kousků. To je dobré skóre na jeden stisk tlačítka.“

„Akorát moc oblíbení tu nebudeme,“ řekl Jack.

„Nebudeme a navrhoval bych zmizet, jak nejrychleji dokážeme,“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, rozumný přístup. Vzdálím se a Doktor se mezitím připraví k cestě domů.“

Překročili horizont událostí a Kapka vstoupila do červí díry.

„Máte všichni volno. Tedy kromě Franka, se kterým si chci popovídat o několika posledních uplynulých dnech,“ vyhlásil Blázen volnou zábavu a netrvalo dlouho, než bylo vše ve starých kolejích. Láhve na ovládacích panelech, lajny, hudba, marihuana a parádní výhled do vesmíru.

Blázen vzal Franka stranou ke stolu, posadili se a začal rozhovor.

„Franku, pověz mi, co se stalo v posledních dnech. Víme zatím jediný, že za tebe vyslali klon a jede v tom Temný kolegium.“

„Kakapitáne, toto je nana ddlouhý vyprávění,“ začal mektat Frank.

„Franku, já vím, že to bude dlouhý příběh, tak nezdržuj a začni koktat,“ řekl mu Blázen a věděl, že vyhulí fakt hrozně moc jointů, než Frank dokončí svůj příběh.

„Ó, mocný Matkopíchači, vládci veškerého temna, ztratili jsme mnoho válečných klonů,“ hrbila se před postavou v kápi hromádka černých hadrů.

„Šoustale, co ste zase posrali?“ zahromoval Matkopíchač temných hlasem.

„Mocný z nejmocnějších, Ničitelův plán nevyšel,“ temně špitl Šoustal.

„Zase ten Ničitel, nikdy neudělá nic pořádně. Co mu nevyšlo?“ povzdechl temně Matkopíchač a podíval se po stole, na kterém služebnictvo rovnalo láhve s alkoholem a tácy s hromadami jídla.

„Veliký Matkopíchači, nevyšel plán s únosem a naklonováním člena Bláznovy posádky. Nevíme jak, ale došlo k prozrazení a odhalení našeho špeha.“

„Šoustale a jak to souvisí se zničením části naší flotily?“ zahromoval Matkopíchač, „kde je vůbec Ničitel?“ dodal temně.

„Temný vládče, Ničitel čínským vlastníkům umělé planety vysvětluje, co se stalo a kdo hlavně uhradí škody, protože bylo zničeno několik desítek lodí návštěvníků a došlo ke značným ztrátám na životech civilistů.“

Matkopíchač zahromoval, zvedl ruce a temně zahučel.

„Škody snad šikmookej m zaplatí pojišťovna, u který sou pojištěný proti škodám, kurva ne?“

„Veliký mocný Matkopíchači, pojišťovna jim nic nezplatí, protože Blázen tam s tou svojí partou šílenců nadělal slušnou paseku. Navíc Číňani vědí, že hledal člena své posádky, protože si od nich stáhnul veškerý data.“

„Tak ať vymáhaj škodu po Bláznovi a ne po Ničitelovi?“

„Matkopíchači, jim je to úplně u prdele. Ničitel jim padnul do rány a prej naše problémy nejsou jejich problémy, takže chtěj zaplatit po Ničitelovi a zbytek ať si vyřídíme sami mezi sebou.“

Matkopíchač se zhluboka nadechl, zvrátil hlavu vzad, kápě se málem sesunula a zařval, fakt temně zařval, až se obraz na zdi začal chvět.

„Zasraný komunisti, zasraný zkurvený kumunisti, já bych se z nich posral!“ natáhl ruku pro láhev a půlku obsahu vypil na jeden záťah.

„Šoustale, takže od teďka máme na Zemi problém nejen s Bláznem, ale i s Číňanama. To se povedlo. Zavolej do bordelu, ať zbytek debilů okamžitě přijde na meeting.“

Matkopíchač začínal být poněkud nevrlý, protože kolegové z kolegia stále nepřicházeli a kolem křesla se mu hromadily vypité láhve. Byl v poslední době poněkud nervozní, protože letitý plány se hroutily jak domeček z karet a ještě bude muset zaplatit Číňanům škodu, kterou nezpůsobil. Další věc, která mu nedala spát, byla smrt jeho vojáků. Netrpělivě čekal na zprávu z laboratoří, ze které se snad dozví, co se stalo.

„Mocný, můžeme vstoupit?“ ozval se opatrně temný hlásek. Matkopíchač sebou trhl a vyrušil se z myšlenek.

„Už ste konečně zmrli tady, vstupte a nalejte si sami. Já sem celkem našrot a sluha je pryč.“

Análník, Kokot, Sráč, Pičín, Vohnout a Čůrák strašidelně kymácivými kroky vstoupili do místnosti a rovnou zamířili ke stolu s občerstvením. Každý si vzal do ruky dvě až tři láhve a druhou rukou přisunul křeslo. V polokruhu se posadili okolo Matkopíchače.

„Převeliký a mocný Matkopíchači, co chcete řešit? Zrovna sme byli v nejlepším,“ zamručel temně Análník.

„Obtěžoval jsem vás nějak?“ zahučel Matkopíchač.

„Nikoliv, mocný,“ zamručelo temně společenství a Pičín dodal, „ale odcházet od rozdělaný práce je vždycky špatně.“

„Proto ste tady. Čekám na výsledky z laboratoří, pořád ještě nevíme, jak zemřeli naši vojáci. Druhá nepříjemná věc je, že musíme zaplatit Číňanům škodu.“

„To se posrali!“ vykřikl Vohnout temným opilým hlasem.

„Posrali se, prej je nezajmaj naše problémy s Bláznem a ten náš nezájem řádně pocítí,“ řekl Matkopíchač a pokračoval.

„Rozhodl jsem se vyslat pro Ničitele svůj velitelský křižník a doufám, že najdeme konečné řešení našeho čínského problému.“

„Moudré rozhodnutí, veliký Matkopíchači,“ zamručelo pochvalně Temné kolegium a napilo se z láhvi.

Napětí v temném kolektivu opadlo a všichni se uvolnili. Zábava se rozjela v plném proudu, někdo zavolal děvky. Tradičně v nejlepším okamžiku přišel sluha a cosi zašeptal Matkopíchači do ucha.

„Vážení! Vážení temní kolegové, máme výsledky z laboratoře, můžete na chvíli laskavě přerušit zábavu?“ velmi hlasitě Matkopíchač ut'al veškerou legraci, nastalo hrobové ticho a černé závěsy se hrůzou zachvěly.

Matkopíchač nahlížel do papírů, ruce se mu klepaly, pozvedl hlavu a pod kápí v temné díře obličej bíle zasvítily dvě oči. Promluvil svým tradičním temným hlasem.

„Posádka Klaunovy lodi odeslala před zničením několik velice podivných údajů. Došlo k narušení štítu a posádku zabilo nějaké neznámé zařízení. Lodě, které přiletěly později zachytili to samé zařízení a při zahájení palby na souřadnice, ze kterých vycházelo, došlo k odhalení přítomnosti Kapitána Blázna. Ten útok opětoval nějakou neznámou zbraní na bázi temný antihmoty a zničil co mohl.“

„Veliký temný Matkopíchači, chcete říct, že část naší pracně budované invazní armády byla zničena nějakou zasranou tajnou zbraní?“ ozval se Análník.

„Ano,“ krátce temně zamručel Matkopíchač.

„Mocný, převeliký Imperátore Matkopíchači. Blázen se posral,“ přidal se Pičín s malou do mlýna.

„Já bych chtěl vidět naše tajný sbírky,“ promluvil Šoustal.

„K čemu by ti to bylo?“ zeptal se ho Matkopíchač.

„Převeliký, musíme mít nějaký tajný sbírky, každé padouch má nějaký eso v rukávu.“

V Temném kolegiu to začalo vřít a kápě se natáčely k sobě. Začala hádka o sbírkách a tajných zbraních.

„To skutečně nemáme nějaký tajný sbírky, vo kterých bych nevěděl?“ zeptal se kdosi.

„Ne, nemáme kurva žádný tajný sbírky a s Bláznem si musíme poradit i bez tajných zbraní z tajných sbírek. Jsme kurva Temný kolegium. My sméééé Koléééégium!!!“ zařval dlouze a temně Matkopíchač.

Ostatní povstali, pozvedli ruce a dali se s temným mručením „Mý sméééé Koléééégium!“ do kruhového tance. Pohybovali se dokola, zvedali ruce, skláněli se a temně opakovali jedno slovo.

„Kolegium, kolegium, kolegium, kolegium!“

Po nějaké chvíli dokončili vzájemné posilování sebevědomí a znaveně se usadili zpět do svých židlí. Chvíli se ozývalo temné oddychování a astmatické sýpání, ozvalo se zasyčení inhalátoru a kdosi zapálil cigaretu.

„Ale mám i jednu dobrou zprávu,“ promluvil Matkopíchač.

„Jakou? Veliký Matkopíchači,“ ozval se temný hlas.

„Velký démon zmizel.“

„A zůstane zmizelej navždy?“ zeptal se kdosi.

„Pravděpodobně ano,“ odpověděl Matkopíchač.

„Tak to je dobře, ten debil mě hrozně sral,“ řekl Kokot, pozvedl láhev a pronesl temnou smuteční řeč.

„Na tebe, zkurvenej Velkej debile a doufám, že se nikdy nevrátíš z toho svýho zmizení.“

„Na Velkýho debila,“ pozvedlo láhve Temné kolegium, povstalo a počalo opět tančit. Služebnictvo nestíhalo doplňovat láhve s chlastem na stůl.

Zpět na základnu. Na molu u moře bylo rozmístěno několik plážových lehátek, slunečníků, palem v květináčích a velkým grilem, u kterého stál Kokot a otáčel stejky. Pípu a chladák obsluhoval Jack, který točil jedno pívko za druhým.

„Šéfe, je na čase vymyslet nějaký plán, jak zatočíme s těma šaškama z kolegia. Serou se nám do kšeftu a nemáme klid na práci,“ stál na hraně mola Pong a hovořil s Bláznem.

„Pongu, já vím. Od tý události s Frankem nám nedávají pokoje a serou se do obchodu. Já netuším jestli je skutečně Temný kolegium problém pro celej vesmír, jak nám tvrdí pan Jednooký, ale vím bezpečně, že pro nás problém jsou. A velkej.“

„Šéfe, čeká nás hodně mrtvol a potoky krve, než vyhubíme škodnou.“

„Musíme bejt chytrý, Pongu. Je to silnej nepřítel a musíme začít pěkně popořádku. Od Klauna, přes jeho šéfa Ničitele až nakonec zbudou jenom temní pomatenci.“

„Šéfe, prostý a geniální plán,“ odpověděl s krvavou jiskrou v oku Pong, sledoval vodní hladinu a upíjel pivo.

Kamera se zvedne, udělá průlet nad mejdanem a vzdálí se do nejbzdálenějšího místa od mola. Stmívačka, závěrečný titulky a konec.